

νου. Ο Χάρολντ θύηκε από τη σκηνή κι έβριση σαν τρελλός για να τρέξει κοντά στη Λίλιαν. Έκείνη είχε γονατίσει μπροστά σ' έναν άνδρα που ήταν ξεπλωμένος καταγής, λιπόθυμος. Ήταν ο Λιονέλ Ρώσελ.

—Λίλιαν, τί συμβαίνει; ρώτησε ταραγμένη η θεία Κόρα.
 —Εκείνη, κατάχλωμη, της απάντησε με δάκρυα στα μάτια:
 —Δέν ξέρω... δέν ξέρω τίποτα... Έχρα δώσει ραντεβού στο Λιονέλ στη Βιβλιοθήκη και τόν θρήκα έτσι, λιπόθυμο!

Η Λίλιαν είχε αλλάξει κιόλας και φορούσε μία ταξιδιωτική τουαλέτα.

—Ζή ακόμα! φώναξε τότε ο Χάρολντ, αφού πρώτα έβαλε τ' αούτι του στην καρδιά του Λιονέλ. Ποιάς τόν χτύπησε άραγε; Κανένιας λωποδύτης;

—Πού είναι ο υπηρέτης; Έκανε η θεία Κόρα και χτύπησε τόν κουδούνη.

Ο υπηρέτης Μπρούμ παρουσιάσθηκε με άπαθεια.

—Κουφάθηκες; τού φώναξε θυμωμένη η θεία Κόρα. Έδω πέρα λίγο έλειψε να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Δέν ξέρεις τουλάχιστον για ποιά λόγo;

—Ξέρω τόν λόγο, λαίδη, απάντησε κείνος με τόν ίδιο παγερό φος του.

—Έμπρός, λοιπόν!.. Μίλησε...

—Είμαι γέρος, λαίδη, μά είμαι ακόμη δυνατός, ψιθύρισε ο υπηρέτης. Έγώ χτύπησα αυτόν τόν άνθρωπο...

—Τί έκανε; Μά τί έκανε; φώναξε η λαίδη Κόρα.

—Θέλησε νά κλέψη τά κοσμημάτα σας.
 Ο Χάρολντ έσκυψε άμέσως κι έψαξε τίς τσέπες του Λιονέλ. Έκείνη τή στιγμή ο λωποδύτης συνήλθε.

—Πού είμαι; ψιθύρισε.

—Δέν είσατε ακόμη στή φυλακή, μά θά πάτε σέ λίγο... τού απάντησε ο Χάρολντ, θγάζοντας από μία τσέπη του τά κοσμημάτα της θείας Κόρας.

Η όμορφη Λίλιαν έκρυψε τόν πρόσωπό της μέσα στά χέρια της και άποτραδήχτηκε στό διπλανό σαλόνι. Ο Χάρολντ τήν άκολούθησε. Κί 'ταν βρέθηκαν μόνι, τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του με τρυφερότητα.
 —Τί άνόητη πού είμαι! ψιθύρισε η Λίλιαν.

—Ξέρετε πολύ καλά ότι σας αγαπώ κι' ότι θά σας αγαπώ πάντα... της είπε ο Χάρολντ και σταμάτησε γιατί τόν έπιγε η συγκίνηση.

—Έξακολουθήστε, τόν παρακάλεσε η Λίλιαν. Μου άρέσουν τά λόγια σας. Πέστε άκόμη μία φορά πώς μ' αγαπάτε...

Κί' έγειρε στήν άγκαλιά του, άναζητώντας τά χείλη του.

ΑΡΘΡΟΥΡ ΚΟΥΝΙΓΚΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η πονηρία, είναι σκέψις άτομική. Η σοφία, είναι σκέψις όλoκληρης της ανθρωπότητας.

Μπαλζάκ

Ο πόλεμος μεταξύ δύο πολιτισμένων εθνών, είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

Στήντ

Όταν η εργασία αποθλέπει σταθερά πρoς τόν ίδιο πάντα ακοπό, τότε συνήθως τήν παρακολουθή η δόξα!

Ότι είναι προωρισμένο νά άνεθί πολύ ψηλά, ξεκινάει πάντα από πολύ χαμηλά.

Πόπλιος Σύρος

Δέν υπάρχει πιο επιβλαβές για τόν έαυτό σου και για τούς άλλους, όσο μία δράσις άφιερωμένη άποκλειστικώς στήν Ικανοποίηση τών άσωματικών άναγκών σου, και δέν υπάρχει τίποτα πιο έυεργετικό για σένα και τούς άλλους, όσο μιζ δράσις άφιερωμένη στήν καλύτερευση της ψυχής σου!

Τρία-Τσέ

Όποιοι διωτάζει νά τιμωρήσει, πολλαπλασιάζει τόν αριθμό τών κακών ανθρώπων.

Πόπλιος Σύρος

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά έξυπνη απάντησις του Μοντεσκιέ. Τά μικρά δώρα. Η γλυκύτης της κ. ντέ Ζανσέν. Ένας ώραιος χαρακτηρισμός του άέβδ Τριμπλέ. Ο κ. ντέ Λαίγγλ και ο Βασιλεύς Ηλιος. Ένα πετυχημένο λογοπαίγνιο. Τό πάθημα του Βένθλεϋ. Ο Λεκαμύς στή Γρενέβλη. Ο πιστός κι' άχρείς ράφτης, κτλ.

Μιά μέρα ο Μοντεσκιέ φιλονικούσε για κάποιο ζήτημα, με έναν σύμβουλο του Κοινοβουλίου του Βορδώ, ο όποιος, άν και ήταν άθρωπος μικρής αξίας, είχε μεγάλην ιδέα για τόν έαυτό του.

Περί τó τέλος της συζητήσεως, ο σύμβουλος φώναξε με στόμφο:

—Κυριε Μοντεσκιέ, άν δέν είναι τó πράγμα όπως έγώ λέω, τότε σάς δίνω τó κεφάλι μου!

—Τό δέχομαι! άποκρίθηκε άμέσως ο Μοντεσκιέ. Τά μικρά δώρα διατηρούν τήν φίλιαν!

Η κυρία ντέ Ζανσέν ήταν μία γυναίκα, που δέν είχε καμιά πίστι και μπορούσε νά κάνει τó κάθε τί. Έξ άλλους όμως είχε τόνσο καλούς τρόπους, φαινόταν τόσο καλή, ώστε όλοι ξεγελούντουσαν, τήν εκτιμούσαν και τήν έμπιστευόντουσαν. Κάποια λοιπόν, ενώ ένας κύκλος ευγενών μιλούσε για αυτήν κι' έπαινούσε τούς λεπτούς και γλυκούς τρόπους της, ο περίφημος άέβδ Τριμπλέ, που παρευρίσκειτο στήν συναναστροφή, είπε:

—Ναι, έχει τόσοσ γλυκούς τρόπους η κυρία ντέ Ζανσέν, ώστε, άν είχε κάποιο συμφέρον νά σας δηλητηριάσει, θά διάλεγε τó πιο γλυκό δηλητήριο νά σας δώσει!

Κάποια μέρα ο κ. ντέ Λαίγγλ έτυχε νά περνά μπροστά από τó παλάτι, τή στιγμή που έθγαινε άπ' αυτό ο Λουδοβίκος 14ος. Στάθηκε λοιπόν και άρχισε νά τόν κυτάζει κατάματα και με τέτοια έπιμονή, ώστε ο Βασιλεύς Ηλιος σταμάτησε κατάπληκτος μπροστά του και τόν ρώτησε:

—Πώς ονομάζεσθε, κύριε;

—Ονομάζομαι Άετός (Λαίγγλ)! άποκρίθηκε άτάραχος ο κ. ντέ Λαίγγλ και έπρόσθεσε άμέσως:

—Μεγαλειότατε, καθώς ξέρετε, μόνον ο άετός έχει τή δύναμη νά άτενίσει τόν ΗΛΙΟ!...

Όταν πρωτοπήγε στό Παρίσι ο Άγγλος σοφός Βένθλεϋ, βεθώρσε καθήκον του νά έπισκεφθί και τήν γνωστή του κόπο οπό' βρισκόταν μία έλεκτική βουν και εύθυμη συντροφιά, τάχα, δέν ήξερε πώς νά φερθί και ύστερα από λίγην ώρα έφυγε καταντροπισμένος.

Τότε οί προσκαλεσμένοι της ώραιάς κόμησις ξέσπασαν σέ ειρωνικά σχόλια για τόν έξνο έπισκέπτη, ο όποιος τούς φάνηκε όλωσδίου γελοίος και άρχισαν νά ρωτούν τή μαρκισά «ποίος ήταν αυτός ο χαμένος»!

—Ο «χαμένος» αυτός, είναι τόσο σοφός, τούς πληροφορήσε η κόμησα, ώστε ενώ μπορεί νά σας πη στήν άρχαία Έλληνική, άκόμη δέ και στήν Χαλδαϊκή και στήν Σασκριτική γλώσσα, πώς λέγεται τó μασοτούνη, δέν ξέρει ώστόσο νά μεταχειροθθί για τήν πλάτη μερικών άνοήτων!

Μιά μέρα ο Καρδινάλιος Λεκαμούς, ενώ περπατούσε άσκαπα υποδρόμους της Γρενέβλης, άντίκρυσε τήν ταμπέλα ενός ραφτάδικου, η όποία παρίστανε ένα ράφτη με μία τεράστιαν ψαλίβα στό χέρι. Κάτω άπ' τήν εικόνα αυτή, ήταν γραμμένα τά ακόλουθα λόγια: «Είτε τόν πιστόν ράφτην»!

Ο Καρδινάλιος λοιπόν, αφού στάθηκε άρκετά μπροστά σ' αυτή τήν ταμπέλα, γύρισε και είπε σ' ένα διαβάτη, δείχνοντας τήν εικόνα της:

—Βλέπω ότι ο πιστός ράφτης είναι έξω από τó ραφείο, ήπώς ξέρετε άν ο κατεργάτης είναι μέσας!

Μια μέρα ο Καρδινάλιος Λεκαμούς, ενώ περπατούσε άσκαπα υποδρόμους της Γρενέβλης, άντίκρυσε τήν ταμπέλα ενός ραφτάδικου, η όποία παρίστανε ένα ράφτη με μία τεράστιαν ψαλίβα στό χέρι. Κάτω άπ' τήν εικόνα αυτή, ήταν γραμμένα τά ακόλουθα λόγια: «Είτε τόν πιστόν ράφτην»!

Ο Καρδινάλιος λοιπόν, αφού στάθηκε άρκετά μπροστά σ' αυτή τήν ταμπέλα, γύρισε και είπε σ' ένα διαβάτη, δείχνοντας τήν εικόνα της:

—Βλέπω ότι ο πιστός ράφτης είναι έξω από τó ραφείο, ήπώς ξέρετε άν ο κατεργάτης είναι μέσας!

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τó «Μπουκέτο» άγοράζει είς άπολύτως Ικανοποιητικώς τιμής παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλoκλήρους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζαμίαις, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνας διαφόρους. Άπευθυνθήτε η γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.